

Радомир Станић

Нови доприноси литерарној и научно-стручној публицистици

Писана реч оставља најдубље и најтрајније трагове о једном времену, о генерацији. Више него ништа друго она зазвучи снагом сведочења. Огласи се потпуније него порука, ратног пуцња, **заносније од** продорније и узбудљивије од свих лепота живљења. Постаће и остаче аутентичан извор коме треба више веровати од свих сведочења, јер је настала из узвишених, хуманистичких побуда. Као средство казивања, као елемент вокације, без претензија да суди и осуђује, као нужност и неминовност писмених и културних, та дела, интелектом или талентом уткана реч у разнолике структуре литерарног и стручно-научног казивања, саопштава мисао једног времена, сведочи о хтењима и проблемима генерације, потврђује прогресивну и узвишену опредељеност. Верујмо јој и подстичимо је.

Никада до сада није било бројнијих покушаја да се писаном речју у неразвијеним културним и литерарним срединама обележи једно стасање и једна зрелост. Нема поплаве часописа и листова, као што се зна неопрезно и „патронски“ констатовати у анализама и извештајским хроникама „меродавних“. Часописи, па макар они били и неукли и нестваралачки и недовољно дефинисани у многим својим видовима, утолико су блиставији као појава уколико означавају напор и ре-

зултат превазилажења једног стања. Њих треба само с тог становишта прихватити и подржати. Има безброј разлога за њихову егзистенцију у срединама где су стасали и где им треба створити више простора и могућности да израсту у то што већ на старту можемо наслутити. У истини, сви су својеврсни подухвати који означавају прекретнице. Треба их потстакнути јер одјекују као радост. Као таквима потребна је подршка. Не и афирмација тиме што ћемо их на овај начин огласити, јер сви су они као тековина креативног односа према животу и раду, где су никли, на сигурном путу да се афирмишу.

„ЗАМАК КУЛТУРЕ“

(„Заједница културе СО Врњачка Бања, први број 1972.)

Када се једна племенита идеја утемељи и афирмише у свој својој целисходности и реалности, па макар потекла у средини без изразитијих културних традиција, она ће постати чин и остварење захваљујући највише једном ентузијастичком његовој ширини погледа и сензибилитета. Срећа је што он, ипак, није био усамљеник, што су му мисли, осећања и акције следили и, неопходном мером, потстицали његови сарадници и угледни друштвено-политич-

ки фактори средине у којој је његова идеја потекла, одржана и реализована. Реч је о младом и даровитом песнику, агилном културном посленику и преданом ствараоцу — Бошку Станојчићу — Рубинчанину. За његову активност везан је подухват који је остварен у нашем суседству, у Врњачкој Бањи, у којој никада култура није била привилегована нити је доскора могла да педира на равноправност са другим областима. Светога дана, наиме, угледао је, по много чему, изузетан часопис који има карактер зборника и који би, уосталом, једино могао да носи то име, с обзиром на самосвојност у односу на сличне наше публикације. Овим остварењем Врњачка Бања најављује могућност да из туристичке прерасте у културну метрополу. Водуменозни корпус часописа — годишњака, чији је назив инспирисан једном драгоценом идејом да се некадашњи дворца угледање породице Белимарковића претвори у замак културе универзалнијег значења за ову средину, састоји се од низа студија (!). Саопштити његов садржај значи упознати јавност са неколико изванредно савесно и зналачки рабених прилога који, у истини, представљају књиге! Кад се има у виду да су они отштампани као сепарати, онда је, заиста, тако. Ево садржаја, Бошко Станојчић — Рубинчанин ТЕЗЕ ЗА ЈЕДАН УВОДНИК (свежа и инвентивна казивања о култури и стваралаштву нашег времена са освртом на основне интенције часописа); Зоран Глушчевић, КАФКА: КЉУЧЕВИ ЗА ЗАМАК; Милорад Павић, ВОЛИСЛАВ ИЛИЈЕ, ЊЕГОВО ВРЕМЕ И ДЕЛО; Драгутин Огњеновић, НОВИ ЈЕЗИК СРПСКОГ ПЕСНИШТВА НА ПОЧЕТКУ XX ВЕКА; Светомир Настасијевић, МУЗИКА КАО ОПШТИ ФЕНОМЕН У УМЕТНОСТИМА.

У прилогу годишњака донете су две монографије о Врњачкој Бањи које и сада имају неумажени значај, иако су штампане пре више деценија: Павле Мутаџић, О БАЊИ ВРЊАЧ-

КОЈ У СРЕЗУ ТРСТЕНИЧКОМ ОКРУГУ КРУШЕВАЧКОМ (1884 године) и др. Бока Јовановић, ВРЊАЧКА БАЊА (1900. године). Главни и одговорни уредник: Бошко Рубинчанин.

„ДИСОВ ГЛАСНИК“

(Књижевни клуб „ДИС“, Чачак 1972. бр. 2.)

У прошлом броју „Повеље“ са радошћу и задовољством обавестили смо читаоце да је у Чачку, где се одржава велика културна манифестација „Дисово пролеће“, посвећена несрећном поети Владиславу Петковићу-ДИС-у, рођеном у Заблаћу, изишао из штампе први број „ДИСОВОГ ГЛАСНИКА“ под околностима које представљају оличење напора и материјалног одрицања појединих културних прегалаца. Није, срећом, протекло много времена до појаве другог броја, у новом ликовно-графички срећнијем и лепшем реху. Часопис је, изгледа, прихваћен не само од читалачке публике, што се могло и очекивати с обзиром на занимљив садржај првог броја, већ и од фактора који обезбеђују средства. Настављајући богату литерарно-издавачку традицију свог града (сетимо се „Полета“, „Освета“ и низа других гласила у међуратном периоду) и замењујући несрећно угашеног „Града“ — часописа који је међу првима у учутрашњости Србије учинио покушај да пружи могућност за израз ствараоцима своје средине, „ДИСОВ ГЛАСНИК“ је на озбиљном путу да постане не само одужење дуга великом песнику овог краја, већ и уточниште знатном броју младих стваралаца како у овом делу Србије, тако и афирмисаних књижевника и других поклоника писане речи у релацијама на којима је спознајно Дисово дело. Часопис доноси следеће* прилоге: В. Милинчевић, НЕПОЗНАТЕ ПЕСМЕ ВЛАДИСЛАВА ПЕТКОВИЋА ДИСА; М. Урошевић, ЈЕДНО ТУМАЧЕЊЕ ДИСОВЕ НАЈЛЕПШЕ ПЕСМЕ; Т. Бурђић, ОЗ-

По
ве
ља

БИЉНЕ ПЕСНИЧКЕ ИГРЕ
БРАНИСЛАВА ПЕТКОВИЋА; Р.
Симовић, СВАБА; Б. Миљевић,
ИТАЛИЈАНКА; М. Лукић, ЈА
ОПЕТ У ЈЕНДЕКУ; Д. Вито-
шевић, ЈЕСМО ЛИ „ПРВАЦИ
СВЕТА“ У КВАРЕЉУ ЈЕЗИКА;
затим поезију: Д. Балана, Д. Ан-
геловског, Г. Савковић, М. Га-
вриловића, Р. М. Маринковића.
Д. Леке-Обућине, М. П. Радуси-
новића, М. Ковачевића. Д. Бо-
ровића, Љ. Мишића, Г. Вујано-
вића, Ж. Видојковића, М. Пав-
ловића, З. Матића, Љ. Јаковље-
вић, З. Златић, М. Илијеве, Љ.
Ршумовића и др. Значајни и
занимљиви прилози су: Т. Ву-
косављевић, СЕБАЊА СЕСТРЕ
МАЈАКОВСКОГ; М. Јаћимовић,
ОД ДАФНЕ ДО КАРЕЈЕ; Д.
Ранковић-Вучићевић, МАНАС-
ТИР НИКОЉЕ; Р. Николић,
РАТНИЦИ; М. Јаковљевић, КА-
КО СУ ПРЕ ЈЕДНОГ СТОЛЕ-
БА ЧАЧАНСКИ ТРГОВЦИ БЕ-
ЛЕЖИЛИ ВАЖНИЈЕ ДОГА-
БАЈЕ и М. Боковић, ПОСЛЕД-
ЊИ АПЛАУЗ. Посебно место
заузима есеј Р. Константинови-
ћа ДИС. Главни и одговорни
уредник: Верољуб Чендић Ав-
рамов.

„БАГДАЛА“

(ликовни број, август-септем-
бар 1972.)

Редакцији угледног и одавно
афирмисаног часописа „Багда-
ле“, предводничког и храброг
гласила у унутрашњости Срби-
је, треба одати пуно признање
за једну изузетну идеју и напор
да свој предпоследњи двоброј
(август-септембар) посвети ли-
ковном животу у тзв. провин-
цији. Замишљен с тежњом да
оствари што потпунију пред-
ставу о ликовном тренутку Ср-
бије ван метрополе и покраји-
на, са покушајем да нека гору-
ћа питања о егзистинцији ли-
ковних уметника на овом по-
дручју укаже и да подстакне
њихова решавања, овај број
крушевачког часописа успева
да захвати широко и зналачки
читав спектар проблема и тема
који су достојни по приступу
и начину третмана како ауто-
ритету овог часописа, тако и

њиховој озбиљности и сложе-
ности. Први пут, наиме, један
превасходно литерарни часо-
пис посвећује своје странице
проблемима ликовних уметни-
ка и условима њиховог разво-
ја и ослобађања од свих стега
недораслости и мача примитив-
не одбојности. Без претензија
са теоретисањем и естегизира-
њем, готово сви прилози ука-
зују на суштинске проблеме,
међу којима се неки одликују
корисним и мање знаним пода-
цима о физиономији и делат-
ности појединих установа и
карактеру ликовних манифес-
тација. У стварању овог броја
пored познатих ликовних струч-
њака и публициста учествова-
ли су бројни сликари и вајари
који живе у градовима Срби-
је. Они су у одговору на по-
стављена питања Редакције да-
ли обиље драгоцених опсерва-
ција и предпоставки о судбини
ликовних стваралаца у провин-
цији. Богатству, ликовно-тех-
ничкој опреми, а нарочито не-
посреднијем сазнању чињени-
ца о уметничким вредностима
остварења сликара и скулптора
из Србије веома доприноси
већи број репродукција. Из са-
држаја овог двоброја истичемо
следеће написе: М. Бокић, О
НЕКИМ ГОРУБИМ ПРОБЛЕ-
МИМА ЛИКОВНЕ УМЕТНОС-
ТИ; Ј. Денегри, ПРЕДСТАВНИ-
ЦИ КИНЕТИЧКЕ УМЕТНОС-
ТИ У СРБИЈИ; Р. Станић, ЈЕД-
НО СТВАРАЛАШТВО У СЕН-
ЦИ; Д. Тошић, СРПСКА АР-
ХИТЕКТУРА 1900 — 1970; С.
Сековановић, МЕМОРИЈАЛ „НА-
ДЕЖДЕ ПЕТРОВИЋ“ ДАНАС;
Љ. Слијепчевић, МУЗЕЈ САВРЕ-
МЕНЕ УМЕТНОСТИ У НИШУ;
С. Стојановић-Гулески, ГАЛЕ-
РИЈА „МИЛЕНА ПАВЛОВИЋ
БАРИДИ“; Б. А. КРАЉЕВО И
ЊЕГОВЕ ЛИКОВНЕ ПЕР-
СПЕКТИВЕ; М. Кандић, СА-
ВРЕМЕНИЦИ ОПТЕРЕБЕНИ
ТРАДИЦИЈОМ; М. Маширевић,
НАСТОЈАЊА ГАЛЕРИЈЕ СА-
МОУКИХ; С. Влајић, НОВИ
ЛИКОВНИ ИМПУЛСИ Т. УЖИ-
ЦА; Љ. Б. ЛИКОВНИ УМЕТ-
НИК ЈЕ НА СТАЛНОЈ ПРОБИ
(разговор са Заретом Борђеви-
ћем), В. Девић, ПРОБЛЕМИ
АНАЛИЗЕ ЛИКОВНИХ ДЕЛА
У СРЕДЊОЈ ШКОЛИ; Љ. Би-

дић, СТЕБЦИ НАШИХ ДАНА
и др. Одговорни уредник: Љу-
биша Бидић.

„МОСТОВИ“

(Међурегионална заједница за
културно-просвјетну дјелатност,
ПЉЕВАЉЕ 1972, бр. 13)

Потпуности плодотворног ра-
да и креативне активности Ме-
ђурегионалне заједнице за кул-
турно-просвјетну дјелатност у
Пљевљима која је изузетно мно-
го учинила у неговању врхун-
ских културно-уметничких вред-
ности у средини ван релација
и путева непосреднијег и пер-
манентнијег зрачења култур-
них метропола, веома много до-
приноси појава часописа „Мос-
тови“ који, уз то, има и дубље
симболично значење. Окупљају-
ћи првенствено младе таленте
из Санџака и подручних обла-
сти, „Мостови“ су оним што су
у претходних дванаест бројева
имали да саопште културној
јавности оправдали своје
издажење. У сличном светлу
представљају се задњим бројем
који доноси следеће значајније
прилоге: А. Бакочевић, НЕОП-
ХОДНОСТ КУЛТУРНЕ САРАД-
ЊЕ; Б. Богетић, ИЗ „СЕСТРЕ
БАТРИБЕВЕ“; Б. Кнежевић,
ЈУЖНА ОБАЛА СВИЈЕТА; Х.
Башић, ШЕСТ ПЈЕСАМА; Д.
Вуковић, САН НЕСАНЕ НО-
ЋИ; И. Калач, ДВИЈЕ КАН-
ЦАРСКЕ ПРИЧЕ; Д. Јевтић, У
СВОЈОЈ И ЗАЈЕДНИЧКОЈ
СВЕТЛОСТИ; Р. Пајковић, ИСЕ-
ЧАК ИЗ ЖИВОТА И ПОЕЗИЈЕ
НАЗИМА ХИКМЕТА; Др. Р.
Вучковић, НЕКИ ПРОБЛЕМИ
У ДЕЛУ А. ЗЕГЕРС; Р. Триф-
ковић, ПОВРАТАК КОЧИГУ;
Љ. Цвијетић, РАСИПАЊЕ ТА-
ЛЕНТА, Др. Б. Цака, ДРУШ-
ТВЕНЕ УЛОГЕ ФИРАУСИЈЕ-
ВЕ „ШАХНАМЕ“ И НАШЕ
НАРОДНЕ ЕПИКЕ и др. У бо-
гатој рубрици „Осврти и прика-
зи“ часопис доноси низ заним-
љивих текстова о књигама Ђ.
Сијарића, „КОНАК“; А. Гаши-
ја, „ОКРЕНУТ ВЈЕТРУ“; В.
Максимовића, „ЗАВОДИШТА“;
Г. Омербашића, „НАЛИЧЈЕ ЉУ-
БАВИ“ и др. из пера истакну-
тих, углавном, младих сарадни-

ка. Посебну пажњу у рубрици
„Раскршћа“ заслужује прилог
Е. Мушовића „ЕВАЈЈА ЧЕЛЕ-
БИЈА О НОВОМ ПАЗАРУ“ ко-
јим актуелизује одломак зна-
чајног дела турског путописца
из XVII века о Н. Пазару, са
новим и значајним коментари-
ма који, несумњиво, имају на-
учну вредност. Главни и одго-
ворни уредник Војислав Макси-
мовић.

„РАСКОВНИК“

(Културни центар Горњи Ми-
лановац, лето 1972. г.)

Вероватно да код нас не пос-
тоји часопис који је од своје
недавне појаве до данас стекао
више похвала и признања како
због сврсисходности излагања
и материјала које доноси, тако
и због изузетно, за наше при-
лике, високог тиража нето
што је то „Расковник“, часо-
пис за књижевност и културу
на селу. Придружујући се изре-
ченим оценама и делећи миш-
љење меродавних о драгоцен-
ности његовог постојања, оста-
је нам да саопштимо имена
неких сарадника и прилога ко-
ји су се представили у оквиру
сталних рубрика које су и по
називима инвентивно и аутен-
тично одабране и утврђене. У
„Пропаанцима и обзорима“ ча-
сопис доноси поетска казива-
ња већег броја песника са се-
ла међу којима се истичу: До-
брица Ерић, рано преминули и
елегични Паун Петронијевић,
даровити и снажни Милутин
Бељакковић, песмистични Ж.
М. Жучни, блистави меланхо-
лик и још недовољно обелода-
њени Р. Рубаковић. У „Заточе-
ницима завичаја“ представљени
су даровити песници: Ј. Вујано-
вић, М. Здравковић, Љ. Мишић,
М. Нешић, С. Жикић и др., док
се у „Уранку“ може срести
„Руковет песничких жетелаца“
под називом ПРВО ЗРНО СУН-
ЦОКРЕТА из села Брекова код
Ариља. Вито Марковић и Рајко
Сјеклоћа су Ерићеви „узвани-
ци“. Поред изванредног прило-
га Радојка Николића „Верни
другови“, посвећеног дирљивим
текстовима са српских надгроб-

По
ве
ља

них споменика, „Расковник“ доноси мноштво народних умотворина, забележених од врлих сарадника, да би, најзад, читаоцима презентирао одломке из потресних писама рано несталог трагичног песника Пауна Петронијевића, упућених својим пријатељима. У његов спомен часопис је донео топла сећања познаника у виду прозних записа и поетских белешки. Ликовне прилоге сачињавају репродукције радова врло талентованог самоуког дуборесца Николе Поповића „Попа“, а фотографије др. М. Бревинца са сеоским мотивима више су него срећно одабране и усклађене са садржајем гласила. Одговорни уредник Добрица Ерић.

„РАШКА“

(Књижевни клуб „Рашка школа“, Рашка, бр. 2—3)

Имало је разлога за забрину тост у очекивању другог броја „Рашке“ који се са великим закашњењем појавио, исто као што је било разлога за радовање што је овај часопис ненадно, прошле године, угледао светло дана. И тако, дакле, после дуже паузе пред нама је двоброј овог часописа с којим се може поносити мали град на ушћу Рашке у Ибар. Настао је са најхуманијим побудама, у месту које је означено, у нашој историографији, као средиште најстарије самосталне српске државе, а истовремено данас доста анонимном због свог културног беспућа. Часопис покушава да учини племедити продор и да своје место, чак и називом, огласи исходиштем оних скривених потенцијала који се у овом тренутку, у овој средини, не очекују. Изузетак чине даровити и већ афирмисани поетско—прозни ствараоци у лику двеју личности (Слободан Ракитић и Миласав Савић) који су давно одбегли из ове средине, с којом ипак животно стваралачки другују, инспиришући се њоме и подстичући њене уметничке напоре (они су чланови савета Редакције).

Часопис „Рашка“ морамо прихватити, без обзира на све његове недостатке и недоречености као потврду једног настојања и хтеља да се превазиђу тежбе у стварању културног интегритета. Он је светлочево тињање које шири културне видике. „Рашка“ је својом светлошћу продорнија него сва привредно-трговачка настојања ове вароши која се, како етнологи кажу од вајкада тиме одликовава. Уствари, упоредо са присутним и значајним привредним просперитетом Рашке драгошено је ово културно ушњање и неравноправно надметање. У њему су културни домети и путокази раста. Овај часопис је до зуба наоружани супарник и убојити противник чаршијског и ђифтинског менталитета. Доноси лепе и занимљиве прилоге од којих треба истаћи следеће: Т. Д. Борђевић, УМЕСТО УВОДА; И. Бонфоа, ВИЗАНТИЈА И СОПОБАНИ (превод М. Комненића); Б. Поповић, КАД ЈЕ ГЛАД ГРИЗЛА УГАЉ; М. Бошковић, ЗМИЈЕ ГРОБЉАНСКЕ; В. Боговац, ЧЕТИРИ ПЕСМЕ; Љ. Јеремић, НОВИ РОМАН МИЛОША ЦРЊАНСКОГ; Р. Зубковић, ЖАН ПЕРОА (превод неколико песама); С. Томовић, ЊЕГОШЕВ НЕГАТИВНИ АТОМИЗАМ; М. Јаснић, ТУРСКОЈ ПЕРИОД НА ПАКЉЕЊСКОЈ ЧУКИ; С. Жижих, БОПИБЕВА ВИЗИЈА ДЕТИЊСТВА и др.

„УЖИЧКИ ЗБОРНИК“

(Историјски архив, Народна библиотека и Народни музеј — Титово Ужице, 1972, бр. 1.)

Последњих година приметно је да се културне институције градова у Србији све интензивније баве научно-истраживачким радом, што је углавном била карактеристика развијених установа Београда и других већих градова. Да би се културна и научна јавност упознавала са резултатима ове делатности поједине институције храбро посежу за могућностима да стручне и научне прилоге својих сарадника објаве у посеб-

по покренутим публикацијама у облику зборника или годишњака. Искуства Лесковца, Врања, Пирота, Краљева, Чачка и још неких градова чије установе већ одавно бележе запажене резултате на овом плану, Титово Ужице је покретањем „Ужичког зборника“ успело да искористи и трансформисхе у облик целисходнијег и друштвено оправданијег подухвата. Наиме, у овом граду већ одавно постоје три кључне културне установе које су се оправдано удружиле у једној племени тој и одважној намери да покрену, ненаметљиво али организовано и смишљено, заједнички зборник стручних и научних радова својих сарадника и спољних сарадника чија је стручна и научна преокупација тематика из ужичког краја и његове прошлости. Имајући у виду ову друштвено оправдану удруженост сарадника, је сасвим сигурна. Пред нама је први број, грађен са искушењима и немногог искуства, али са тежњом да његова концепција и физиономија најави нове могућности у оквиру којих сигурно неће изостати истински резултати. Први број већ сада наговештава и озбиљност уређивања и јасноћу редакцијске опредељености, мада недостајањем неких прилога из средње-вековне прошлости овог изузетно историјски значајног подручја може да се узме као озбиљан недостатак у обезбеђењу интегралног приступа осветљавању проблематике која треба да интересује зборник. Треба веровати да ће наредни бројеви и као корекција првих искустава и као израз амбициознијих и потпунијих прилаза доћи у облику озбиљнијих прилога српској историографији. У сваком случају, „Ужички зборник“ својим садржајем већ сада указује на чињеницу да је сасвим близу истини о својој неопходности и драгоцености. У првом броју објављени су следећи текстови: М. Зотовић, ДО-

САДАШЊА САЗНАЊА О АРХЕОЛОШКОЈ ПРОШЛОСТИ УЖИЧКОГ КРАЈА; Р. Познано-вић, РАЗВИТАК УЖИЧКЕ ЗАНАТЛИЈСКЕ ЧАРШИЈЕ ПОСЛЕ ИЗЛАСКА ТУРАКА; Г. Шкоро, ОСНОВНЕ ШКОЛЕ У ЗЛАТИБОРСКОМ СРЕЗУ У 19. ВЕКУ; А. Спасојевић, ПРИЛОГ ПРОУЧАВАЊУ ИСТОРИЈЕ ФАБРИКЕ ЧОХЕ И БЕБАДИ СТОЈАНА ПОПОВИЋА У УЖИЦУ 1868 — 1880. ГОДИНЕ; Др. С. Игњић, СУБЕЊЕ ДРАГИШИ ЛАПЧЕВИЋУ; Ж. Марковић, РАДНИЧКА КЛАСА УЖИЧКОГ КРАЈА У БОРБИ ЗА РАДНИЧКО ЗАКОНОДАВСТВО ПРЕ ПРВОГ СВЕТСКОГ РАТА; А. Станимировић, АКТИВНОСТ РЕВОЛУЦИОНАРНИХ СНАГА УЖИЦА У БОРБИ ЗА НОРМАЛИЗАЦИЈУ ОДНОСА ЈУГОСЛАВИЈА — СССР У ПЕРИОДУ 1929 — 1940. г.; Мр. М. Босић, ПРОЦЕС ОБНАВЉАЊА ОРГАНИЗАЦИЈА КПЈ У ЗАПАДНОЈ СРБИЈИ И ЗЛАТИБОРСКА КОНФЕРЕНЦИЈА СЕПТЕМБРА 1943. ГОДИНЕ; Др. В. Глишић, ЖЕНЕ УЖИЧКОГ КРАЈА У УСТАНАКУ 1941; М. Маринковић, ПАРТИЗАНСКЕ РАДИОНИЦЕ У УЖИЦУ 1941; Др. М. Барјактаревић, ЛОКАЛНЕ МИГРАЦИЈЕ У ПРАВЦУ ТИТОВА УЖИЦА НА ПРИМЕРУ ЈЕДНОГ ИНДУСТРИЈСКОГ ПРЕДУЗЕЋА; М. Раонић, ОБИЧАЈ ЖАЛОСТИВОГ КОЛА У ОКОЛИНИ ТИТОВОГ УЖИЦА; Др. Д. Павловић, ЕТНО-ПАРК „ЗЛАТИБОРСКА БРВНАРА“; Љ. Поповић, ШЕМАТИЗАМ ОКРУГА УЖИЧКОГ ОД 1839 — 1851. ГОДИНЕ. У „Културној хроници“ донети су глобални извештаји о раду Народне библиотеке, Народног музеја и Историјског архива у Т. Ужицу од оснивања до данас. Од особито је значаја БИБЛИОГРАФИЈА УЖИЧКОГ КРАЈА која уствари представља попис књига и то оних које су писали Ужичани као и оне које као предмет имају Ужице, ужички крај или неку личност ужичког краја.

По
ве
ља